

har truffet. Jeg skal derfor ikke sige Mere derom. Jeg antager, at dette Spørgsmaal vil blive underkastet en saa grundig Undersøgelse som mulig i det Udvalg, som jeg i alt Fald formoder, det høie Thing vil nedsette angaaende denne Sag. — Jeg kommer nu til de Straffebestemmelser, som indeholdes i dette Lovforslag. Jeg tror at kunne sige, at der navnlig i den senere Tid — maasse ogsaa tidligere, men jeg nævner kun den senere Tid — fra forskjellige Sider her i Rigsdagen og da ogsaa i flere Udvalg har viist sig en Læbglædelighed til at anse det for rigtigt i det Hele med Hensyn til Straffebestemmelser at holde sig til Straffeloven, forsaavidt det paa nogen mulig Maade kan ske, altsaa ikke at gaa til, naar man leilighedsvis kommer til at forhandle Love, der indeholde Straffebestemmelser, og hvis Overtrædelse maatte medføre Straf, at træffe saadanne Bestemmelser, som i Virkeligheden involvere en Forandring af Straffeloven, der i og for sig maa betragtes som et Hele, hvis enkelte Bestemmelser staa i den nøieste Forbindelse med hinanden, og hvis Sammenheng vilde forrykkes ved saadanne sporadiske, i andre Love indeholdte Straffebestemmelser, hvor disse ikke maatte erkjendes at være absolut nødvendige, enten paa Grund af Straffelovens Utilstræffelighed, hvorved der altsaa findes at være en Løkke i Straffeloven, eller af andre Grunde. Straffebestemmelserne i nærværende Lovforslag findes i § 39, og jeg tror, det maa indrømmes, at de i det Hele taget søge at holde sig til Straffeloven, altsaa følge den Grundfæstning, jeg her har nævnt. Dog finder man der fastsat forskellige Bødestraffe, hvor man ikke har fulgt Straffeloven, men har troet at maatte fixere Straffebestemmelser. Det kan vistnok indrømmes, at det kan være tvivlsomt, om man overhovedet i Straffeloven vil kunne finde nogen Bestemmelse, der i Almindelighed kunde siges at ramme det Forhold, at en Dvirighedsbefaling eller Dvirighedsforanstaltning overtrædes, selv om der ingen Stade sker derved. Straffelovens § 291, som vil være den, der her maasse nærmest kunde blive Tale om, forudsætter jo, som bekendt, at Stade sker. Jeg tør ikke udtale mig ganske bestemt om, hvorvidt Straffeloven maatte være tilstrækelig til at ramme saadanne Forseelser, som ikke involvere noget Andet end Overtrædelse af en Lovbestemmelse eller af en Dvirighedsbefaling i Almindelighed. Jeg veed meget vel, at man maasse kan prøve at indbringe det under Forsøg, eller at man paa anden Maade, f. Ex. ved at indbringe det under Bestemmelserne i Straffeloven om, naar Noget lægger en Dvirighedsperson Hindringer i Veien for hans Embedes Udførelse eller deslige, kan bringe den Slags Ting ind under Straffelovens Bestemmelse. Jeg skal ikke tillade mig yttre nogen afgjørende Mening om, hvor vidt man med Rette kan gjøre det eller ikke, men dersom man kan gjøre det, vil man jo kunne se bort fra at fixere videre eller andre Straffe under nær-

værende Lov, men henvise til Straffeloven. Med Hensyn til de Bødestabel, der her ere satte i § 39, 3die Linie, navnlig fra 20—500 Kr., og i 5te Linie fra 50—1000 Kr., maa man vistnok indrømme, at her er Plads for et noget vilkaarligt Skjøn, og at man i det Mindste tilbels savner nogen Erfaring, der kunde tjene til sikker Veiledning med Hensyn til Fixeringen af disse Minimal- og Maximalgrændser. Det maatte vistnok ogsaa allerede af den Grund være at foretrække, om det overhovedet lader sig gjøre, at overlade Bødens Bestemmelse til Domstolene, saaledes at de kunne afpasse Bødens Størrelse efter det konkrete Tilfælde, i saa Henseende yber jo som bekendt Straffelovens Bestemmelser, naar man alene holder sig til Bøder uden nogen anden Begrændsning, et meget vidt Spillerum, nemlig fra 1 til 2,000 Rd. eller nu det Dobbelte i Kroner. Til Slutning skal jeg altsaa kun sige, at § 3 forekommer mig at trænge til nogen nærmere Overveielse af det Hensyn, jeg nævnte, at Lovforslaget jo vil medføre ikke ubetydelige Omkostninger paa forskjellige Maader, dels for Staten, dels for Kommunerne, og at det saaledes forekommer mig, at Lovforslaget under alle Omstændigheder vil fortjene maasse ogsaa med Hensyn til flere Punkter at undergaa ad sædvanlig Veien nøiagtig Behandling i dette Thing.

Th. Nielsen: Jeg har en vis Frygt for, at det Lovforslag, som nu ligger til Behandling, er fremkaldet ved en ubegrundet Skrak, der isfor blev vaft i Anledning af Pesten i Rusland, en Skrak, som fornemmelig den ærede sidste Taler var saa heldig at faae indprædiktet flere Medlemmer her, og i hvilken han støttedes af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Jeg har en vis Frygt for, at det er denne Skrak, som er kommen over ærede Medlemmer i Rigsdagen og tilbels over Personer udenfor den, der har fremtaldt nærværende Lovforslag. Jeg veed jo meget vel, at den ærede Minister ikke vil vedkjende sig det — det har jeg allerede læst i Forhandlingerne i det andet Thing —; men saa Meget er faktisk, at den Kommission, der blev nedsat til at tage denne Sag under Overveielse, bestaaende af Læger, er fremkommen paa Grundlag af den Forstrækkelse, der opstod i Anledning af Pesten i Rusland, og hvilken det ærede Medlem fra Nestved (Leth) jo gav os flere Billeder og interessante Oplysninger om Samme. Det Forslag, der her er til Forhandling, er jo, som de Herrer ville se ved at gjennemse den Betænkning, der ledsagede det oprindelige Lovforslag, fremkommet fra Kommissionen af Læger, og der er vel ingen Tvivl om, at Lovforslaget, set fra et rent sagligt Standpunkt, kunde være meget fortrinligt. Jeg skulde heller ikke have det Mindste at indvende mod Lovforslaget, naar jeg overhovedet havde denne Bestforstrækkelse, som var tilstede